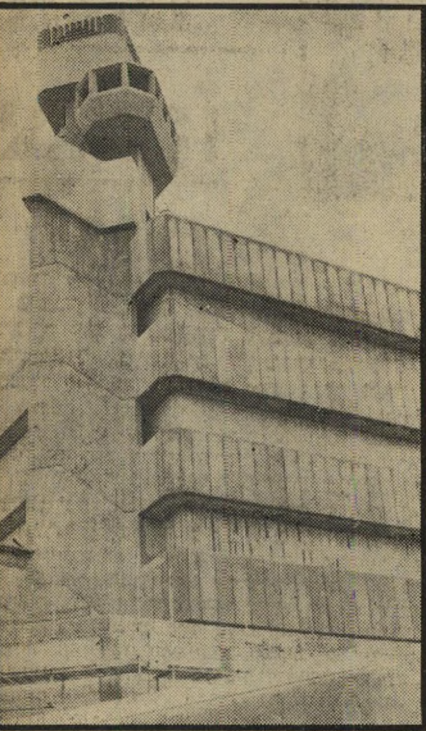

בפעם הראשונה: גילויים החייבים לזעזע כל אורח - כיצד נוסלת מפלגת העבודה מכספי המדינה לצרכיה הפרטיים

כספי הקליטה - לקופת המערך!

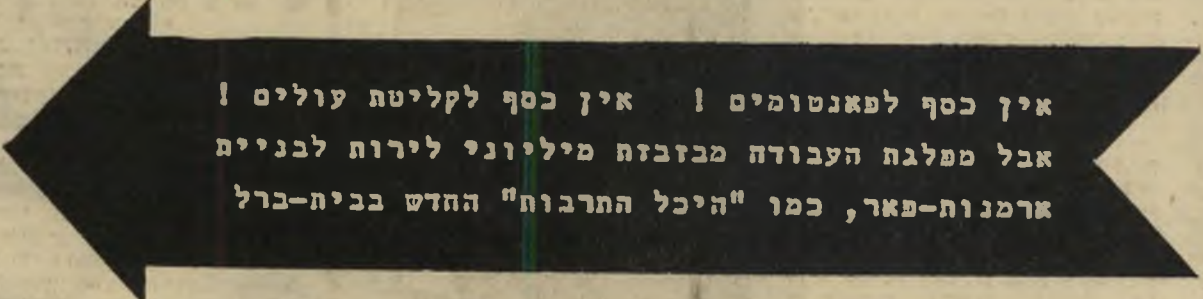
עולים. איש אינו יודע מה עשו האחראים לבית ברל בכסף הממשלתי שקיבלו ושהיה מיועד להקמת שיכון לעולים.

מונומנט לגזבר אלמוני

כ די להבין את היחס המיוחד בו נהג משרד השיכון כלפי בית ברל, צריך לזכור מקרוב את המוסד הזה. בית ברל אינו ישוב בו מתגוררים אנשים דרך קבע. זהו כוסד שהוקם בשעתו על ידי מפא"י ונועד להחת את יבנה של תנועת העבודה — להכשיר קאדרים של פעילים ועסקנים למפא"י ולתנועת העבודה. המוסד, השוכן ליד כפר סבא, בין מר-

עובה מדהימה: עד היום, כשנתיים בערך אחרי שקיבלו את הסכום בגובה של כחצי מיליון ל"י, לא הקימו בבית ברל שום שיכון

"ע כבו את העולים! אין דירות בשבילהם! — הוראה בלשון זו יצאה לאחרונה אל שליחי הסוכנות ומשרד-

אין כסף לפאנטומים! אין כסף לקליטת עולים! אבל מפלגת העבודה מבזזה מיליוני לירות לבניית ארמנות-פאר, כמו "היכל התרבות" החדש בבית-ברל

המחיר 7.5 מיליון

זהו בניין התיאטרון החדש ההולך ונבנה בבית ברל בתקציב של 7.5 מיליון ל"י. כשתסתייג בנייתו הוא יהיה התיאטרון בעל הבמה הגדולה ביותר בכל הארץ.

רון החדש יעמדו ריקים במשך מרבית ימות השנה. אי אפשר להשתחרר למעשה מן הרושם שהם הוקמו למעשה כמונומנטים אדירים וחסרי תכלית להנצחת פעלו של אדם אלמוני.

איש זה אינו ברל כנלסון שעל שמו נקרא בית ברל, אלא חנוך סורוקה (67), מי שהיה שנים רבות גיבור מפא"י ומי שנושא כיום בתפקיד של גיבור מפלגת העבודה ושהוא גם מנהלו של בית ברל.

"בסך הכל קיבלנו הלוואה!"

ב "בית ברל" קיימת מידרשה למורים השייכת לסמינר הקיבוצים והקבוצות. יש שם בית-ספר לפעילים צעירים של מפ"י לגת העבודה, קורסים למוריכי נוער, סמינר נשים לתזויות וימי-עיון שונים. לפי התוכנית צריך לקום במקום המכון למחקר של תנועת העבודה, בראשותו של הפרופסור בנימין מור.

לצורך הכמת המכון, שוכנעו 24 מרצים בארצות-הברית לעלות לארץ, להתיישב בבית ברל ולהרצות במכון שיהיה בעל מעמד אוניברסיטאי. עבורם ביקש חנוך סורוקה את ההלחאה ממשרד השיכון כדי להקים עבורם מגורים. עד כה עלו רק שניים מהם לארץ. אבל עבורם לא נבנו בתים חדשים. שניים מהבניינים הישנים שהיו בבית ברל עובדי בית ברל שפצו, הורחבו וסוידו מחדש ונמסרו להם למגורים.

כאשר נשאל דובר משרד השיכון, יהודה ליש, מה עשה בית ברל בהלחאה שניתנה לו לצורך בניין שיכון עולים, הוא היה צריך להתקשר עם בית ברל לצורך זה. התשובה שנמסרה לו סלפוטית: "השיכון נבנה מי שרוצה לראות אותו יכול לבוא ולבקר במקום".

כתב העולם הזה שביקר בבית ברל, התעניין לשמוע אצל עובדי המקום אם יודע להם על שיכון כלשהו שנבנה במקום בשנתיים האחרונות. איש מהם לא ידע דבר על כך. "מה שבנו כאן בזמן האחרון היו כמה חדרים להרחבת השיכון הישן, ועכשיו בונים את התיאטרון", אמרו.

דסים מוריקים, סמוך למה שהיה פעם הקיר הירוק, גדל במריצת השנים וההפתח במימדים ששום מוסד אחר במדינה לא זכה להם. באופן רשמי שייך בית ברל לקרן ברל כ"ג נלסון, שחבר הנאמנים שלה מורכב כולו מעסקני מפא"י בהגבריה החתיקה.

קרן זו וקרן מיסודותיה אחרת ששימשה למימון פעולותיה של מפא"י — קרן פרץ נפתלה, הוריקו לבית ברל עשרות מיליוני ל"י, בהם הותקנו והוקמו במקום מיבנים מפוארים שאין להם דוגמה בשום מקום אחר בארץ.

רק לפני חודשים מיספר הושלמה בבית ברל הקמתו של אופייתאטרון ענק, המסוגל להכיל כ-5000 צופים. זהו האופייתאטרון היחיד בארץ שכל מושביו עשויים מכיסאות פלסטיק ציבעוני. בעצם ימים אלה משלימים בבית ברל את הקמתו של היכל התרבות המקומי. זהו מיבנה אדיר, בעל צורה ארכיטקטונית של מיבצר עם מיגדל בראשו.

למעשה יהחה הבניין הענק הזה אולם תיאטרון שבו יהיו 1300 מושבים. כמת התיאטרון שהוקמה בו היא הגדולה ביותר בארץ. עולה בגודלה אף על הבמה המפורספת של בית הרבימה בתל אביב. כאשר יושלם הבניין, תעלה הקמתו סכום עגול של 7.5 מיליון ל"י.

אפשר היה להבין ביזבוז הזה של מיליונים אילו לפחות היה לו ייעוד ממשי. אולם גם האופייתאטרון הענק וגם התיאטרון

איש זמון מיסחורי

זהו חנוך סורוקה, מנהל בית ברל וגזבר מפא"י ומע"י. הוא האיש המופקד על גיוס מיליוני הלירות הזורמות אל קופת המפלגה. הוא השליט הקובע לאן ילכו הכספים, ומוי שחשוב יותר: הוא שולט על כל מקורותיהם.

הקליטה בחו"ל. הסיבה: בגלל מחסור ב"ידיים עובדות ומחסור בכספים לבניית שיכונים עולים, אין בניית שיכונים עולים מדיקה את קצב העלייה.

מדינת ישראל ענייה בכסף. אין מספיק כסף לפאנטומים. אין מספיק כסף לקליטת עלייה. אבל באותה שעה ממש יש למדינת ישראל די כסף כדי לממן מכספי הממשלה את מפלגת העבודה — וזאת בכסף שהוקצב על ידי הממשלה לשיכון עולים.

גילוי זה אינו רק בגדר שעוררייה. הוא גובל בפשע והאחראים עליו חייבים לתת את הדין.

ההקצבה

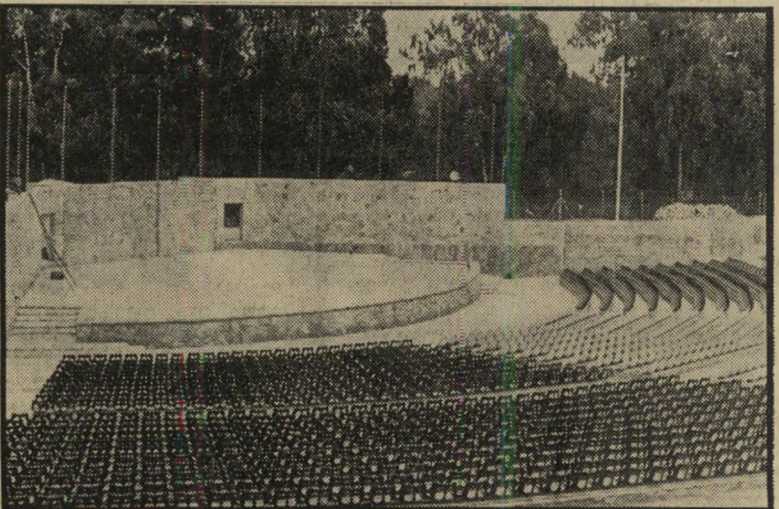
ניתנה מייד

כ פפי בניית השיכונים לעולים הם בתחום סמכותו של משרד השיכון ה"ממשלתי. משרד זה מאשר תוכניות לבניית שיכונים עולים, ומממן אותם, אם בצורת הקצבה תקציבית מכספי האוצר, ואם בצורת הלוואות לזמן ארוך העומדות במיוחד לצורך זה לרשות משרד השיכון על ידי מוסדות בנקאיים שונים.

בשנת התקציב 1967/68 אישר משרד השיכון הלוואה בסך של 480 אלף ל"י, למידרשת בית ברל, לפי בקשתה, לבניית שיכון עולים. אישור זה מופיע כסעיף תקציבי בתקציב משרד השיכון תחת המיספר 215-01-70.

בדרך כלל עובר זמן רב ממועד אישור התקציב עד למתן הכספים לגוף המקיים את השיכון. אולם במיקרה זה נהג משרד השיכון לזמן ארוך משרת הדין. בתחילת שנת 1968 כתב ישראל שחם, הממונה על תוכניות הדיור במשרד השיכון, למר פלו, סגן מנהל אגף הכספים והמשק במשרד: "הוחלט לאשר למידרשת בית ברל, 24 הלוואות בסך של 20 אלף ל"י כל אחת, להקמת 24 יחידות דיור לעולים במקום. הביצוע ייעשה ישירות על ידי המוסד. הניך מתבקש איפוא לבצע את ההלוואות: 360 אלף ל"י מתקציב שיכון עובדים ו-120 אלף ל"י מכספי בנק טפחות".

בניגוד לנוהג הקיים במשרד השיכון לתת את הכספים המיועדים לבניית שיכונים עולים לקבלנים המקימים את השיכון ותוך פיקוח על שלבי הבנייה, התעלם הפעם משרד השיכון מנוהג זה. הכסף ניתן ישירות לבית ברל. במשרד השיכון לא היה כל מעקב אחרי השימוש בכסף. שכן, אילו היה מעקב כזה, היו אנשי משרד השיכון מגלים

הקמתו הושלמה לפני מספר חודשים בבית ברל הוא המפורסם ביותר בארץ. כל מושביו עשויים פלסטיק ציבעוני. ברוב ימות השנה הוא ריק ללא שימוש.

אופייתאטרון הפלאסטיק